

родомъ отъ Корфу, министъръ на царя и генералътъ въ Руската армия Александъръ Ипсилантъ сѣтали да увлекатъ руското правителство въ освободителното движение на елините. Патриотическитѣ грѣцки дружества се турили на работа. Ипсиланти събрали въ Кишиневъ доброволческа дружина отъ грѣци, албанци, българи, сърби и руси и навлѣзълъ въ Молдова. Нему съчувствували фанариотитѣ князе въ Влашко и Молдова. Но това движение въ Ромъния не успѣло. Русия се сбавила противъ него, па и ромънитѣ не го подкрепили. То имало дори лоши последици за грѣцитѣ, защото фанариотскитѣ князе въ Влашко и Молдова изгубили властѣта си, та били замѣстени отъ ромъни — Гика въ Влашко, а Стурдза въ Молдова (1821 г.).

Водачътъ на грѣцкото възстание Александъръ Ипсиланти избѣгалъ презъ Австрия, стигналъ и Гърция и тамъ сполучилъ да дигне организирано освободително движение. Образувало се временно грѣцко правителство и се прогласило страната независима.

Възстанието на грѣцитѣ било наречено по-грѣцки *заверосъ* — съзаклятие противъ чужда властъ. Българитѣ, които били свидетели и помощници за освобождението на сърбигѣ, сега помислили, че е дошълъ редъ да се освободятъ отъ турското иго и другитѣ християни. Настроението въ народната маса било благоприятно за общо християнско подигане. Патриархътъ въ Цариградъ благословилъ движението (за което билъ обесенъ отъ турцитѣ на църковната врата). Грѣцкитѣ митрополити изъ българскитѣ земи наредили чрезъ грѣкоманитѣ българи, чрезъ чорбаджиитѣ и църковнитѣ старей обща агитация между наряда. Войводи и сърдцати мже постъпили доброволци и заминали да зематъ участие въ борбата.

Това общо бунтово раздвижване носи името „Завѣра, сир. съзаклятие на християнскитѣ народи въ борба „за вѣра“ противъ „агарянитѣ“.

Борбата се продължила въ Елада и Морея. Еничеритѣ въ Цариградъ се бунтували противъ султана и ни желали да идатъ противъ възстаналитѣ. Възбунтувалъ се противъ султана и Алипаша въ Янида. Повиканъ билъ на помощъ египетския независимъ паша Махмедъ Али. Последниятъ пратилъ сина си Ибрахимъ съ силна флота, която пристигнала въ Гърция и притиснала възстанцитѣ. Въ Еуропа се повдигналъ въпросътъ, бива ли да се остави единъ християнски народъ съ голѣми заслуги въ класическия миръ да бѣде унищоженъ отъ мохамеданитѣ? Свещениятъ съюзъ билъ поставенъ на изпитание Мегернихъ изтъквалъ,